

REZULTATUL FINAL AL LEGII ESTE IUBIREA CARE VINE DINTR-O INIMĂ CURATĂ ȘI DINTR-O CONȘTIINȚĂ BUNĂ

Mana pe data de 24 Noiembrie, R2733 - 1 Decembrie 1900, pag. 358

*„Acum ținta (scopul final al) Legii este iubirea care vine dintr-o inimă curată,
dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neprefăcută - la care unii nereușind (s-o discearnă)
s-au întors la vorbe fără rost” - 1 Tim. 1:5, 6.*

Mulți n-au reușit să obțină o idee adevărată despre religione - poruncile Domnului pentru poporul Său, etc, nu numai în timpul Apostolilor, ci și de atunci încolo, mulți, probabil un număr tot mai mare, au eșuat în același fel. Putem presupune că metoda marelui Adversar este de a încurca mințile celor care caută pe Dumnezeu și dreptatea. Precum declară Scripturile, el astfel înșală întreaga omenire - punând forma, ceremoniile, teoriile și confesiunile în locul religiei din inimă.

Cei care învață falsele doctrine monstruoase că viața prezentă decide soarta fiecărei ființe umane, ori pentru suferință veșnică, ori pentru bucurie veșnică, consideră această doctrină ca însuși fundamentul Creștinătății pure și a sfințeniei; prin urmare mulți care în realitate nu o cred, în mod tăcut îi dau consimțământul și aprobarea, crezând că făcând astfel ei favorizează cauza sfințeniei. Dar aceasta este o mare greșală; aceasta este una din marile înșelări ale Adversarului, prin care el face ca evlavia poporului lui Dumnezeu să-i servească cauza: (1) deoarece această doctrină întunecă gloria divină în ce privește iubirea și dreptatea și (2) deoarece această doctrină, în loc de a cultiva sfințenia, cultivă și promovează după cum vom arăta, opusul acesteia.

Teoria că viața prezentă este doar pentru a decide cine este vrednic de bucuria veșnică, și cine este vrednic de tortură veșnică, se descompune în final în gândul general că toate caracterele rele, probabil, pot fi vrednice de ceva fel de tratare rea pentru întreaga eternitate, care fiindu-le asigurată, ei nu vor rosti rugăciuni de căință nici când înainte de a muri; dar că toți oamenii pe jumătate decenti sunt prea respectabili sau prea buni ca să merite o eternitate de tortură, și din această cauză vor face parte din acei care vor primi o eternitate de fericire. Astfel această doctrină a focului iadului, în loc de a promulga sfințenia, curățenia inimii, promovează opusul - neglijența cu privire la orice, fără îndoială cu excepția omorului și a diabolismului general.

Din contra, doctrina Scripturală nu face nici o amenințare de tortură veșnică, și promite o deplină ocazie pentru fiecare creatură umană de a veni la cunoștința adevărului, atât în viața prezentă, cât și în viața viitoare, și astfel, sub termenii Noului Legământ, să se folosească de ocaziile pentru viața veșnică prin marele sacrificiu de ispășire sfârșit la Calvar. Această doctrină Scripturală este plină de cele mai înalte îndemnuri la sfințenie, curățenie a inimii și a vieții; deoarece, în loc de a prezenta o pedeapsă generală de tortură, ea oferă „o dreaptă răsplată”, o răsplată de binecuvântare sau de disciplinări care vor fi proporționale eforturilor individuale ale fiecărui om pentru a veni în armonie cu Dumnezeu și sfințenia Sa.

Mai întâi avem chemarea Bisericii Evanghelice de a deveni moștenitori și comoștenitori cu Isus Christos, în Împărăția Milenară, pe *condiția sfințeniei inimii*, și pe urmă va veni oferta restabilirii și a vieții veșnice în perfecțiune umană, pentru cei din lume care în același fel se întorc la o armonie din inimă cu Domnul. Scripturile nu conțin nicăieri nici o sugestie că viața veșnică va fi dată vreodată vreunei creaturi de pe orice plan de existență, în afară de condiția deplinei, completei armonii din inimă cu Domnul. Orice este în contradicție cu aceasta, sau orice în afară de această armonie perfectă cu Domnul, din punct de vedere Scriptural, va însemna Moartea a Doua. Prin urmare, aici, în oferta divină, avem cel mai înalt îndemn de a tinde la cea mai apropiată conformare posibilă cu perfecțiunea; și suntem asigurați că o astfel de efortare, în cele din urmă, conform favorii divine, va fi răsplătită cu condiții perfecte (în care va fi posibilă perfecțiunea absolută) - în înviere.

Sunt mulți care au vederi foarte eronate despre ceea ce semnifică expresia: „curat în inimă”, o clasă consideră aceasta imposibil de atins în viața prezentă; o altă clasă, nu mai puțin greșit, consideră această ca însemnând absolută perfecțiune în orice gând, cuvânt și fapt; și crezând că ei îndeplinesc aceste condiții, și învățând pe alții la fel, ei comit o greșală gravă.

Răspunzând în primul rând la ultima eroare, remarcăm că este posibil ca cineva să se înșele pe sine însuși cu privire la inima sa și condiția sa proprie, de exemplu precum Fariseii din timpul Domnului nostru: afirmând

că ei erau perfecți, și că ei țineau toată legea, ei doar se înșelau pe ei înșiși, dar nu și pe Domnul; prin înșelarea pe sine însuși, ca o formă a ipocriziei, care i-a orbit cu privire la nevoia lor de haina dreptății lui Christos, ei au fost lăsați în zdrențele murdare ale dreptății lor, nepotriviti pentru Împărăție. La fel este și cu unii astăzi, care pretind perfecțiune a gândului, cuvântului și faptei. Ei s-au orbit pe ei înșiși cu privire la neajunsurile, imperfecțiunile și greșelile lor proprii, și sunt într-o condiție cu mult mai rea decât cel care, deși pe dinafară este mai puțin moral, dar în inimă este mai bun în ochii Domnului, din cauza sincerității în mărturisirea nevredniciei sale, deoarece pentru aceștia Domnul a pregătit iertarea de păcate - acoperindu-i cu haina dreptății lui Christos.

Cu toate acestea, cei care cred că curățenia inimii este o imposibilitate în această viață prezentă sunt în același fel greșiți. Greșeala lor survine din faptul de a nu vedea marea distincție între curățenia inimii și perfecțiunea sau dreptatea tuturor cuvintelor și faptelor vieții. Inima, după cum este folosită în acest text, se referă la minte, voință, intențiile însuflătoare și motivele omului. Cu acest gând în minte, este ușor de văzut că cineva poate fi curat în inimă, adică are intenții curate, și totuși mărturisește că este incapabil de a face și de a fi tot ce intențiile sale bune doresc și încearcă a fi. Cel a cărui inimă este curată față de Domnul în Christos este tot acela a cărui ureche este singură, același care nu are două minți, ci o minte, a cărui minte, voință, inimă, caută mai întâi, la urmă și întotdeauna voia lui Dumnezeu. De aici și îndemnul apostolului: „Curățiți-vă inimile, voi cei cu inima împărțită” - Iacov 4:8.

Dar cum poate fi atinsă această condiție de curățenie a inimii? Acesta trebuie să fie mesajul nostru către cei păcătoși: „curățiți-vă inimile”? Nu, Evanghelia nu cheamă pe păcătoși să-și curețe inimile: din contra ea declară că este imposibil pentru un păcătos să-și curețe inima; pentru a curăți inima și a o aduce în acea atitudine de înrudire cu Dumnezeu și voința Sa, care va fi curată și acceptabilă în ochii Săi, este necesar un ???săpun mai masiv??? de care păcătosul nu are. Din contra, păcătoșii sunt chemați la pocăință - chemați să mărturisească că nu doar viețile lor pe dinafară sunt imperfecte, lipsite de slava lui Dumnezeu, ci și că inimile lor de asemenea sunt răzvrătite, necurate și în simpatie cu necurăția. După ce păcătosul s-a căit de păcate, dorind să vină în armonie cu Domnul și dreptatea Sa, el este îndreptat spre marea ispășire pentru păcat, și este atras către marele Răscumpărător, prin dorința de a fi eliberat de păcat și de a veni în armonie cu Dumnezeu. Când acest pas a fost efectuat - când păcătosul căindu-se de păcate, și făcând corectări atât cât este posibil, acceptă pe Christos și iertarea pe care El o oferă, și caută să umble pe calea dreptății, atunci el este *îndreptățit* - îndreptățit în mod liber de toate lucrurile, de care Legea nu-l poate justifica - „îndreptățit prin credință prin sângele lui Christos” - adus mai aproape de Dumnezeu, la o relație cu Dumnezeu, și este făcut în stare să cunoască bucuria și pacea iubirii Sale iertătoare.

Când aceasta s-a îndeplinit, când îndreptățirea prin credință a fost stabilită, când păcătosul nu mai este recunoscut și tratat ca păcătos, ci ca împăcat cu Tatăl, atunci despre inima lui se poate spune că este curată, curățită de „păcatele din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu”. Dar acum apare o nouă întrebare cu privire la noul reformat: în timp ce păcatele din trecut sunt acoperite în mod îndurător, slăbiciunile cărnii sunt prezente, și ispitele adversarului sunt la fiecare pas. El începe a merge înainte, dar găsește că este asediat de lume, carne și diavol: ce trebuie el să facă? Căutarea din inimă începe probabil aici: găsindu-se incapabil de a se conduce singur, sau de a se stăpâni singur, cursul său potrivit este de a accepta o altă ofertă a harului divin, numită, pasul al doilea în marea noastră salvare. El aude vocea Domnului, prin Apostol, spunând: „Vă îndemn dar fraților, prin îndurările lui Dumnezeu (manifestate în acoperirea păcatelor voastre) să vă prezentați trupurile voastre ca sacrificii vii, sfinte, acceptabile lui Dumnezeu, care va fi serviciul vostru rezonabil”.

Cel reformat, dacă este corect instruit, își dă seama de incapacitatea sa de a sta prin puterea sa proprie, își dă seama că *unica sa speranță de a-și menține îndreptățirea* asigurată lui stă în faptul de a lăsa Domnului să-l controleze. La început el poate gândi să intre în tovărășie cu Domnul și să spună: „Puțin al meu, puțin al Tău”, puțin din voința mea și puțin din voința Domnului; dar fiind instruit corect el observă că voința sa nu va fi satisfăcătoare Domnului; că Domnul Îl va accepta, și va deveni responsabil pentru el, și Îi va garanta victoria glorioasă și răsplata veșnică, numai pe baza unei condiții, și anume, o deplină predare de sine, o deplină consacrare a inimii.

După ce păcătosul a trecut prin tot acest proces și a făcut o deplină consacrare a inimii sale Domnului, el face parte din clasa descrisă în textul nostru, unul din cei curați în inimă, sub legea iubirii, legea Noului Legământ. Dar în ciuda curăției inimii sale, a motivelor sale, intențiilor sale, voinței sale, de a îndeplini marea poruncă a Domnului, care pe scurt este descrisă printr-un cuvânt - Iubire, el observă că are o luptă de luptat, că

legea membrilor sale, depravate prin ereditate în păcat, este o lege puternică a egoismului, în opoziție cu noua lege, de care el însuși s-a legat, legea inimii sale curate sau a inimii noi sau a voinței noi - legea Iubirii.

Prin urmare, după cum sugerează Apostolul în textul nostru, trebuie să învățăm că rezultatul final sau scopul poruncii sau al legii divine, înseamnă - IUBIRE, chiar dacă nu ne găsim cu totul în stare să fim la înălțimea cerințelor acelei legi nu trebuie să fie prin lipsa voinței, sau intențiilor unei inimi curate și loiale față de lege, și față de Domnul a cărui este legea: în orice greșală cădem, cât de lipsiți putem deveni de marele scop final dinaintea noastră, aceasta trebuie să fie exclusiv din cauza slăbiciunilor cărnii, și asalturilor adversarului, la care inimile sau voințele noastre curate n-au reușit a rezista.

Și aici ne sunt de ajutor promisiunile Domnului, asigurându-ne că El cunoaște neajunsurile și slăbiciunile noastre, și vicleniile marelui nostru adversar, diavolul, și influența spiritului lumii, care este contrar spiritului iubirii: El ne spune că putem merge în libertate la tronul harului ceresc, și să obținem milă cu privire la eșecurile noastre de a trăi la înălțimea marelor standarte pe care inimile noastre le recunosc, și caută a se conforma acestora; și că putem găsi har ca să putem fi ajutați la orice vreme de nevoie. Și, folosindu-ne de aceste îndurări și privilegii asigurate prin Marele nostru Preot, suntem făcuți în stare să luptăm lupta cea bună împotriva păcatului, să respingem atacurile sale asupra inimilor noastre, și să-l îndepărtăm dacă are succes în invadarea cărnii noastre. Astfel, și numai astfel, Creștinul însuși poate să-și țină curățenia în inimă, păstrându-și poziția ca un luptător ai unei lupte bune, un învingător a lumii și a spiritului ei.

Din partea cărnii și a minții cărnii va fi o tendință, de a ne înșela cu privire la această poruncă a Iubirii. Mîntea cărnii va căuta să intre în tovarășie cu mîntea nouă, și va fi foarte de acord să recunoască iubirea ca regula și legea vieții, *sub anumite condiții*. Mîntea cărnii va recunoaște iubirea în cuvinte, în mărturisire, în maniere - o formă de evlavie, fără puterea ei. Maniere gentile, de felul celor pe care le cere iubirea, pot fi manifestate de către o inimă egoistă înșelându-se pe sine însuși, și căutând a înșela pe alții; pe buze poate fi zâmbetul, cuvinte de laudă, de bunăvoință, de gentilețe, în timp ce în inimă pot fi simțăminte de egoism, de dușmănie, de amărăciune, de animozitate, care, în condiții favorabile, se pot manifesta într-o clewetire mai mult sau mai puțin atentă cu privire la cuvinte, sau calomnie, sau reproșuri. Sau acestea, continuând în inimă și infectând-o, în condiții favorabile, pot produce mânie, ură, invidie, vrajbă și alte lucrări rele ale cărnii și ale diavolului, care sunt cu totul contrare cursului potrivit ale unei inimi curate, și în absolut dezacord cu porunca legii Noului Legământ - Iubirea.

De aceea, trebuie să avem clar înaintea minților noastre faptul că *scopul final* al tuturor procedurilor divine cu noi și pentru noi, și semnificația finală a tuturor promisiunilor divine făcute nouă, este dezvoltarea iubirii, care este asemănare cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Și pentru a avea această iubire dezvoltată în noi, în sensul și în măsura dorită de Domnul, este necesar ca ea să vină dintr-o inimă *curată*, în deplină armonie cu Domnul, și cu legea Sa a iubirii, și în totală opoziție cu Adversarul și cu legea sa a egoismului. Pentru a avea acest fel de iubire în dezvoltarea sa potrivită, este necesară de asemenea și o bună conștiință: căci să ne aducem aminte că există și conștiințe rele - conștiința noastră necesită reglare, la fel ca și toate celelalte însușiri ale naturii noastre căzute. Dacă conștiințele noastre trebuie să fie reglate, atunci trebuie să avem un standart față de care să le îndreptăm și reglăm. Conștiința este ca un ceas pe a cărui cadran sunt marcate în mod potrivit orele, dar a cărui corectitudine ca indicator al timpului depinde de reglarea potrivită a resortului, astfel încât să poată indica în mod corect orele: tot așa și conștiințele noastre sunt gata să ne indice binele și răul, dar numai atunci ne putem baza pe ele că ne arată corect ce este bine și ce este rău, doar după ce au fost reglate în legătură cu noul resort, noua inimă, voința curată, adusă în deplină armonie cu legea iubirii, așa cum ea ne este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Textul nostru de asemenea ne indică și necesitatea unei credințe neprefăcute. Și aici, credem, este una dintre cele mai importante dificultăți care asaltă pe mulți care sunt în bisericile nominale: ei nu sunt sinceri; ei nu sunt conștiincioși cu privire la credința lor. Dacă ei cred diferit de denomiția cu care au fost în legătură, ei sunt gata să ascundă credința lor, s-o prezinte greșit, deoarece ei se tem de tulburare în biserică; ei se tem să fie crezuți străni; ei se tem să piardă stima tovarășilor-Creștini a „grâului” care i-ar putea înțelege, și a co-asociaților săi „neghina” care în mod sigur nu-i vor înțelege corect, și vor vorbi rău de ei. Ei iubesc lauda oamenilor mai mult decât lauda lui Dumnezeu, de altfel ei n-ar risca să piardă favoarea lui Dumnezeu prin violarea conștiinței, și prefacerea credinței lor, cu scopul menținerii prieteniei lumii și a bisericii nominale.

Noi îndemnăm toți cititorii noștri să examineze foarte atent, cu studiere, cuvintele textului nostru, aducându-și aminte că cei care pierd din vedere acest gând corect sunt nu numai cei care pierd ocazia timpului prezent de a fi învingători ai lumii, și ocazia viitorului, de a fi comoștenitori cu Christos în Împărăție Sa, ci de asemenea, adăugător ei împrumută influența în direcția greșită, și sunt potriviți să fie întorși la vorbării goale, predicând și învățând și discutând lucruri care sunt ilogice, iraționale, fără de sens; deoarece inimile lor au devenit întunecate prin neglijarea *principiilor* pe care Domnul le-a stabilit pentru conducerea celor care sunt Noi Creații în Christos Isus. Și câteodată chestiunea merge dincolo de vorbării goale, și inima devine înveninată și coruptă: iubirea este scoasă din această inimă, și egoismul îi ia locul, și de acolo curg cuvinte de amărăciune, mânie și răutate, în loc de cuvinte de iubire, bunăvoință, gentilețe, milă și bunătate.

„Păzește-ți *inima* cu toată stăruința, pentru că din ea ies izvoarele vieții” - a vieții sau a morții.
„Binecuvântați sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”.